

Scénář k rozhlasové reportáži - Ivana Ivanšíková

Rodačka ze Žižkova, pamětnice roku 1968, která v té době pracovala na telefonní ústředně kousek od Václavského náměstí. Zaměstnancem školy ZŠ Lupáčova je už více než 30 let.

Autorský tým: Barbora Fleischhansová, Ester Staňková, Jana Kitová

Pedagogické vedení: Mgr. Jiří Šrail

Škola: ZŠ Lupáčova

1. Ester: Paní Ivana Ivanšíková je rodačka ze Žižkova narozená roku 1947 a pamětnice srpnové okupace a sametové revoluce. Ale pojďme se nejdřív vrátit do jejího dětství:

Pamětnice: 1:14 - 1:33 19s

Jak před těma Vánocema jsme museli stát frontu, maminka byla v práci a my jsme stáli frontu na jablka a pomeranče a vždycky jsme tu frontu museli pouštět před sebe, protože než přijela z práce, tak nás skoro všichni předběhli a my jsme měli strach, že ty jablka jonatány nedostaneme.

2. Barča: Roku 1968 v jednadvaceti letech už měla ročního syna. Tehdy Československo obsadila vojska Varšavské smlouvy. V té době pracovala jako mechanička na telefonní ústředně kousek od Václavského náměstí. Místa mnohých událostí, které se v té době odehrály.

Pamětnice:

3:15 – 3:35 20s

To byla ulice politických vězňů, která sousedila s Václavským náměstím, takže my jsme slyšeli tu střelbu z toho Václaváku. Václavák byl plný ruských tanků. No, nebyl to příjemný pocit, když jsem šla do práce, protože jsme kolem nich teda jít museli.

3. Jana: Neklid a zmatek nevládl jenom na jedné straně, ale i té druhé. Vojáky, většinou mladé kluky, často posílali jenom s hlavními instrukcemi. Ostatní informace nepovažovali za podstatné pro splnění mise.

Pamětnice:

3:40 – 3:53 13s

Oni byli potom tak vyděšení, že sklápěli hlavy. Ani nevěděli, kde jsou. Když jim tam třeba ti kluci pak šli říct, kde jsou, jestli vědí, kde jsou, tak oni říkali že nevědí.

4.Barča: Nekonečné hlídky, kterým byli vojáci vystaveni, měly své následky. Každý to měl trochu jinak, někteří toho zneužívali, někteří se z toho zhroutili. To potvrzuje i vzpomínka paní Ivanšíkové na setkání s vojáky.

Pamětnice:

4:25 - 4:37 12s

Zažila jsem třeba, že přišli na ústřednu a tam poskočily hodiny a on už rovnou namířil na ty hodiny, protože si myslel, že někdo střílí.

5. Ester: Obyvatelé na přítomnost vojáků reagovali různě. Někteří se snažili vojákům lichotit, jiní tiše trpěli, ale většinou tu byli tací, kteří si to nenechali líbit a protestovali jak mohli.

Pamětnice:

4:00 - 4:11 11s

No, dělalo se jim takový věci, že jsme jim obraceli ulice, směrovníky se jim obracely, aby prostě bloudili, aby co nejvíc se tady ztráceli.

4:39-4:47 8s

Pak jsme vysílali taky trochu do éteru ty písničky jako "Ivane běž domů, čeká tě Nataša" a takovýhle věci.

6. Jana: Na podzim roku 1989 měla paní Ivanšíková už dvě dospělé děti. Stále pracovala na telefonní ústředně a na listopadovou revoluci vzpomíná jako na velkou euforii. V té době si myslela, že to dopadne jinak.

Pamětnice:

11:05 – 11:35 30s

Bylo to velký a ty lidi byli při sobě a zase jak jsem říkala v tom šedesátým osmém. Myslím si, že naši lidi, když chtěj, tak uměj být k sobě. Když se něco děje nebo když o něco jde tak uměj, uměj prostě jako se semknout, nevěřili byste jak opravdu jsou na sebe hodní v tu chvíli.

7. Barča: O 4 roky později, když jí bylo 45 let, začala pracovat na základní škole Lupáčova jako školnice, kde bydlí a pracuje dodnes. V závislosti na tom, co prožila, má pro lidi vzkaz.

Pamětnice: 13s

18:45 - 18:51 Já bych jen chtěla vzkázat lidem, aby k sobě byli hodnější, mírumilovnější.

23:47 - 23:54 Ať si žije každý podle svého, myslí, jak se mu líbí, a nechá žít i ty druhý tak.